

WPROWADZENIE DO KONFERENCJI

Piotr Witakowski

Abstract

The origin of Smolensk Conferences in work was presented as well as organization and results of I-st and II-nd Smolensk Conference. The official institutions of Polish science showed total indifference with an investigation of Smoleńskiej Catastrophe and they refused any help in its investigation. Self-created Inspiring and Advisory Committee assembling over 100 professors decided, that Conferences will be organized in social mode. For assurance their independences the only source of covering of costs are the payments of participants of Conferences. I-st Conference was devoted for the mechanism of destruction in Smolensk Catastrophe and this Conference presented existing hypotheses of the mechanism. II-nd Conference embraced with her range also medical, sociological and legal questions. This Conference has to led to rejection of the MAK/Miller hypothesis as conflicting with physics principles and the existing material proofs.

Keywords – plane crash investigations, Smolensk Catastrophe, Smolensk Conference.

Streszczenie

W pracy przedstawiono genezę Konferencji Smoleńskich oraz organizację i wyniki I i II Konferencji Smoleńskiej. Oficjalne instytucje polskiej nauki wykazały całkowitą obojętność badaniami Katastrofy Smoleńskiej i odmówiły pomocy w jej badaniu. Samoczynnie utworzony Komitet Inspirujący i Doradczy skupiający ponad 100 profesorów zdecydował, że Konferencje będą organizowane w trybie społecznym. Dla zapewnienia ich niezależności jedynym źródłem pokrycia kosztów są wpłaty uczestników Konferencji. I Konferencja poświęcona mechanizmowi zniszczenia w Katastrofie Smoleńskiej zaprezentowała istniejące hipotezy co do tego mechanizmu. II Konferencja objęła swym zakresem również zagadnienia medyczne, socjologiczne i prawne. Doprowadziła do odrzucenia hipotezy MAK/Millera jako sprzecznej z prawami fizyki i istniejącymi dowodami materialnymi.

Słowa kluczowe – badanie katastrof lotniczych, katastrofa smoleńska, Konferencja Smoleńska.

1. ZWOŁANIE PIERWSZEJ KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

1.1. Geneza I Konferencji Smoleńskiej

W dniu 12 stycznia 2011 roku na konferencji prasowej w Moskwie przewodnicząca MAK (ros. *Міждународны Авіацыйны Комітет*) Tatjana Anodina odczytała raport końcowy MAK w sprawie przyczyn i przebiegu Katastrofy Smoleńskiej. Bez żadnego badania wraku, z pominięciem większości dowodów materialnych i przy całkowitym zignorowaniu polskich uwag do projektu raportu MAK przedstawiona została hipoteza co do przyczyn i przebiegu

Katastrofy w sposób sugerujący jakoby był to wynik skrupulatnej analizy wszystkich dostępnych dowodów.

W dniu 29 lipca 2011 roku polska Komisja ds. Badania Wypadków Lotniczych, którą kierował Jerzy Miller przedstawiła swój raport na ten sam temat, który wbrew wszelkim wcześniejszym sprzeciwom wobec hipotezy MAK akceptował wszystkie istotne aspekty raportu MAK. Powstała w ten sposób jednolita tzw. hipoteza MAK/Millera usilnie propagowana przez środki masowego przekazu hipoteza.

Według hipotezy MAK/Millera w dniu 10 kwietnia 2010 r. samolot Tu-154, na którego pokładzie znajdował się Prezydent Rzeczypospolitej Lech Kaczyński i 95 innych osób podchodząc do lądowania w Smoleńsku uderzył lewym skrzydłem w brzozę i po utracie końcówki skrzydła o długości 6 m wykonał tzw. półbeczkę i uderzył w ziemię ulegając kompletnemu zniszczeniu i powodując śmierć wszystkich 96 osób znajdujących się na pokładzie

Kluczową tezę hipotezy MAK/Millera jest twierdzenie, że samolot rozpadł się w wyniku uderzenia w ziemię, lecz teza ta jest jaskrawo sprzeczna z postacią zniszczenia widoczną po złożeniu wraku na płycie lotniska w Smoleńsku – por. Rys. 1. Niezależnie od wszelkich problemów i niejasności związanych z przebiegiem lotu, przyczynami katastrofy itp., dla każdego choć trochę obeznanego z mechaniką jedna rzecz nie ulega wątpliwości - kadłub samolotu nie został zgnieciony, lecz rozerwany. A więc zniszczenie nie nastąpiło na skutek działania sił zewnętrznych, lecz działających od środka.

Rys. 1. Kadłub wraku, który według MAK powstał w wyniku zgniatania wynikającego z działania sił zewnętrznych - uderzenia w ziemię. Świadczy o fałszywości hipotezy MAK/Millera.

Po roku oczekiwania, że powołane do tego celu instytucje wyjaśnią przebieg katastrofy, w środowisku naukowym nastąpiło rozczarowanie i narastać zaczęło przekonanie, że wspomniane instytucje nie dostrzegają rozbieżności między przedstawianym mechanizmem zniszczenia, a końcową jego postacią, którą dobitnie ilustruje leżący wrak.

Ten dysonans oficjalnej narracji i materialnego dowodu wywołał w środowisku nauk technicznych potrzebę włączenia się do wyjaśnienia mechanizmu zniszczenia. Potrzeba ta rozumiana była jako konieczność dopełnienia obowiązku, jaki przyjmują na siebie pracownicy naukowcy podczas ślubowania doktorskiego, w którym zobowiązują się do dociekania prawdy. Każdy z pracowników naukowych zobowiązuje się w tym ślubowaniu do dociekania prawdy nawet wtedy, gdy ta prawda będzie niewygodna dla wielu ludzi.

Ze względu na oczywistą fałszywość hipotezy MAK/Millera w zakresie mechaniki zniszczenia wraku pierwsze próby zainteresowania naukowym wyjaśnieniem przebiegu Katastrofy Smoleńskiej zostały podjęte w środowisku mechanicznym w przekonaniu, że przede wszystkim powinny zostać wyjaśnione te okoliczności, które mieszczą się w dziedzinie mechaniki. W opracowaniu [1] przedstawiono przebieg starań podjętych przez to środowisko dla zainteresowania i zaangażowania w to wyjaśnienie oficjalnych instytucji nauki polskiej

1.2. Próby zainteresowania oficjalnych instytucji nauki w Polsce

W dniu 6 czerwca 2011 r. profesorowie Grzegorz Jemielita, Jacek Rońda i Piotr Witakowski zwrócili się specjalnym pismem do Komitetu Mechaniki Polskiej Akademii Nauk, aby Komitet zainspirował w tej dziedzinie badania i powołał zespół ekspertów, który podjąłby się naukowego wyjaśnienia tych okoliczności. List z takim wnioskiem został imiennie zaadresowany i wysłany do każdego z 38 członków Komitetu Mechaniki PAN [1].

Odpowiedział na niego jedynie Przewodniczący Komitetu mechaniki prof. Witold Gutkowski. W swoim liście z dnia 29 czerwca 2011 r. prof. Gutkowski podzielił pogląd o potrzebie wyjaśnienia, lecz podkreślił trudności, na jakie natrafiłby w takich badaniach Komitet Mechaniki PAN. Komitet bowiem nie ma stałej siedziby, stałych pracowników i kont bankowych, a ponadto zadanie jest trudne. W końcu swego listu prof. Gutkowski stwierdza, że Komitet nie może podjąć inicjatywy prowadzenia badań związanych z katastrofą samolotu pod Smoleńskiem.

W odpowiedzi tej bardziej niż sama odmowa zaangażowania, uderza uzasadnienie tej odmowy. Odmowa nie jest bowiem uzasadniona względami merytorycznymi, lecz trudnościami finansowymi i organizacyjnymi, jakie byłyby związane z prowadzeniem badań. Jest to uzasadnienie tym bardziej osobliwe, że wnioskodawcy występowali jedynie o powołanie obdarzonego autorytetem zespołu analitycznego wyrażając przekonanie, że zespołowi powołanemu przez PAN udzielą pomocy wszystkie ośrodki naukowe. Na podkreślenie zasługuje też fakt, że żaden z pozostałych członków Komitetu mimo, że każdy z nich otrzymał wspomniany list pocztą poleconą nie uznał za stosowne choćby odpowiedzieć.

Odmowa zaangażowania się ze strony Komitetu Mechaniki skłoniła wnioskodawców do próby rozwiązania tych problemów, które prof. Gutkowski ukazał jako uzasadnienie odmowy. Podjęto więc zarówno próbę

zdobycia środków finansowych na badania jak też próbę uzyskania wsparcia organizacyjnego. W pierwszej sprawie zdecydowano się wystąpić do NCBiR, a w drugiej do uczelni i instytutów badawczych.

Sprawa stawała się w środowisku naukowym coraz bardziej znana i do wysiłków rozpoczętych przez trójkę wnioskodawców zaczęli dołączać kolejni profesorowie. W toku dyskusji ustalono, że dla racjonalnego wykorzystania środków na badania Katastrofy Smoleńskiej niezbędne jest wcześniejsze zorganizowanie konferencji naukowej, która pozwoliłaby ustalić aktualny stan rozpoznania jak też kierunki i zakres niezbędnych badań i prac naukowych.

Celem zapewnienia środków finansowych 15 profesorów w dniu 21.10.2011 wystosowało wspólny list do Dyrektora Narodowego Centrum Badań i Rozwoju z prośbą o otwarcie możliwości sfinansowania niezbędnych badań, a w pierwszym rządzie o sfinansowanie kosztów wspomnianej konferencji. Natomiast dla zapewnienia Komitetowi Mechaniki pomocy organizacyjnej w dniu 24.10.2011 roku został wysłany jednobrzmiący list do wszystkich dziekanów tych wydziałów na uczelniach i dyrektorów tych instytutów naukowych, które miały w swojej nazwie słowo „mechanika”, z prośbą o pomoc organizacyjną w badaniach, a w pierwszym rządzie o pomoc w zorganizowaniu wspomnianej konferencji. List ten podpisało już 16 profesorów i wysłany został do 27 dyrektorów i dziekanów instytutów i wydziałów na terenie całego kraju, których nazwa spełniała ww. kryterium. [1].

Cała ta akcja zabiegów o pomoc dla Komitetu Mechaniki przyniosła bardzo mierny skutek. Przewodniczący NCBiR prof. Kurzydłowski na list 15 profesorów odpowiedział w dniu 10 listopada 2011 i na zakończenie swego listu stwierdził, że *„zmuszony jestem poinformować, że postulatów przez Panów zgłoszonych do realizacji przyjąć nie mogę”*.

Fiaskiem też zakończyła się próba pozyskania pomocy organizacyjnej. Na 27 dyrektorów i dziekanów, do których wystosowano listy, odpowiedziało jedynie dwóch. Jedna odpowiedź stwierdzała, że wydział nie może włączyć się do badań, a jedna zawierała deklarację uczestnictwa w badaniach numerycznych pod warunkiem znalezienia środków finansowych na ten cel. Pozostałych 25 dziekanów i dyrektorów w ogóle nie odpowiedziało.

Jednakże akcja poszukiwania pomocy dla Komitetu Mechaniki przyniosła inny efekt. Wiedza o ww. listach rozeszła się wśród pracowników nauki i coraz więcej osób deklarowało poparcie dla treści tych listów, a w szczególności dla idei zwołania konferencji naukowej poświęconej mechanizmowi zniszczenia samolotu w Katastrofie Smoleńskiej. Kolejne osoby deklarowały chęć dołączenia swych podpisów pod wspomnianymi listami, a jednocześnie prosiły o informacje na temat konferencji, którą zaczęto nazywać Konferencją Smoleńską. Spowodowało to automatyczne powstanie grona samodzielnych pracowników naukowych - sygnatariuszy, którzy podpisali oba listy *„Do Przewodniczącego NCBiR”* oraz *„Do dziekanów i dyrektorów”*.

Na swym pierwszym spotkaniu w dniu 19 grudnia 2011 sygnatariusze postanowili, że choć nadal należy czynić starania o uzyskanie dla Konferencji Smoleńskiej patronatu oficjalnych instytucji naukowych i że *„ze względu na rangę Konferencji jest bardzo pożądane, aby patronat nad nią objął Komitet Mechaniki PAN”*, to jednakże *„zorganizowanie Konferencji Smoleńskiej jest ważniejsze niż*

zaangażowanie oficjalnych instytucji nauki”, toteż „Jeśli zorganizowanie Konferencji na powyższych zasadach okaże się niemożliwe, należy zorganizować Konferencję w trybie społecznym siłami samych sygnatariuszy i przy wsparciu osób i instytucji podzielających pogląd o jej potrzebie”.

1.3. Organizacja Konferencji w trybie społecznym

Kiedy okazało się, że żadna z oficjalnych instytucji naukowych nie chce zaangażować się w pomoc dla zorganizowania Konferencji, na drugim spotkaniu sygnatariuszy w dniu 20.02.2012 postanowiono przystąpić do organizacji Konferencji Smoleńskiej w trybie społecznym. Sygnatariusze spotkali się w tej sprawie w dniu 20 lutego 2012. Na spotkaniu tym podjęto zasadnicze decyzje co do formy i organizacji Konferencji Smoleńskiej.

Ustalono cel Konferencji w następującym brzmieniu:

Stworzenie forum dla przedstawienia interdyscyplinarnych badań dotyczących mechaniki lotu i mechaniki zniszczenia samolotu TU-154 w „katastrofie smoleńskiej”.

i podjęto szereg decyzji co do charakteru i organizacji Konferencji, a w szczególności, że:

- ◆ najważniejszym warunkiem osiągnięcia celu Konferencji jest zachowanie jej niezależności, toteż organizacji Konferencji należy powierzyć Komitetowi Organizacyjnemu, a czuwanie nad jej poziomem niezależnemu Komitetowi Naukowemu.
- ◆ Konferencja powinna się odbyć w wynajętej sali niezależnej od jakiegokolwiek uczelni lub instytucji mogącej wpływać na merytoryczny kształt Konferencji.
- ◆ Konferencji powinna odbyć się w Warszawie w dniu 22 października. 2012
- ◆ Konferencja powinna być wyposażona w 3 ciała zbiorowe:
 - 1) Komitet Inspirujący i Doradczy,
 - 2) Komitet Organizacyjny,
 - 3) Komitet Naukowy.
- ◆ Komitet Inspirujący i Doradczy powinni stanowić wszyscy sygnatariusze deklaracji poparcia dla Konferencji. Komitet ten stanowić będzie najszerze zaplecze naukowe wspierające organizację Konferencji. Jego skład powinien być otwarty dla nowych sygnatariuszy spełniających dotychczasowe warunki (członek powinien być samodzielnym pracownikiem nauki o specjalności z nauk technicznych lub ścisłych).
- ◆ Komitet Organizacyjny będzie miał za zadanie przygotować organizacyjnie Konferencję.
- ◆ Komitet Naukowy powinien być złożony z osób o wysokim autorytecie naukowym i jednocześnie ze względu na charakter Konferencji powinien być ciałem interdyscyplinarnym. W jego skład powinni wchodzić członkowie reprezentujący wszystkie dyscypliny naukowe adekwatne do zakresu merytorycznego Konferencji, a jego członków powinni wskazać sygnatariusze.
- ◆ Konferencja powinna mieć własną stronę internetową.

1.3.1. Komitet Inspirujący i Doradczy

Członkiem Komitetu Inspirującego i Doradczego będzie mógł zostać każdy samodzielny pracownik nauki (po habilitacji), który reprezentuje nauki ścisłe lub techniczne niezależnie od kierunku i specjalizacji i który złoży osobistą deklarację, że popiera idee Konferencji. Tekst deklaracji

został umieszczony na stronie internetowej Konferencji [2]. W miarę upływu czasu pojawiali się nowi sygnatariusze - profesorowie z różnych ośrodków naukowych. W wyniku składania kolejnych deklaracji poparcia dla Konferencji liczba sygnatariuszy – członków Komitetu Inspirującego i Doradczego - w dniu 12 marca osiągnęła liczbę 52, w dniu 4 kwietnia wyniosła już 65 osób, a przed rozpoczęciem Konferencji Komitet Inspirujący i Doradczy stanowiło już 101 profesorów nauk technicznych i ścisłych – por str. 8.

1.3.2. Komitet Organizacyjny

Przewodnictwo Komitetu Organizacyjnego powierzono Piotrowi Witakowskiemu. Przyjęto też, że najlepszym rozwiązaniem będzie przyjęcie otwartej formy Komitetu, a więc takiego, do którego można będzie dokooptowywać nowych członków w zależności od potrzeb organizacyjnych. Komitet liczył 8 osób, lecz ze względu na śmierć prof. Jerzego Urbanowicza we wrześniu 2012 przed Konferencją Komitet Organizacyjny liczył 7 osób.

1.3.3. Komitet Naukowy

Komitet Naukowy złożony z członków wskazanych przez sygnatariuszy liczył 27 osób i ukonstytuował się na posiedzeniu w dniu 31.03.2012. Członkowie jego podzielili się na 6 grup dyscyplin naukowych:

- 1) Mechanika i Konstrukcje,
- 2) Matematyka i Informatyka,
- 3) Elektrotechnika i Elektronika,
- 4) Fizyka i Geotechnika,
- 5) Chemia i Badania Strukturalne,
- 6) Lotnictwo i Aerodynamika.

W pierwszym rzędzie wyłonione zostało Prezydium Komitetu, do którego powołano po jednej osobie z każdej z ww. grup dyscyplin liderów grup oraz Piotra Witakowskiego jako osobę łączącą wszystkie 3 Komitety Konferencji Smoleńskiej. Do Prezydium Komitetu zostali wybrani:

- 1) Mechanika i Konstrukcje – prof. Kazimierz Flaga,
- 2) Matematyka i Informatyka – prof. Jacek Rońda,
- 3) Elektrotechnika i Elektronika – prof. Tadeusz Kaczorek,
- 4) Fizyka i Geotechnika – prof. Robert Gałązka,
- 5) Chemia i Badania Strukturalne – prof. Lucjan Piel,
- 6) Lotnictwo i Aerodynamika – prof. Krzysztof Sibilski,
- 7) Matematyka i Informatyka – prof. Piotr Witkowski.

Profesor Sibilski w późniejszym okresie złożył rezygnację z członkostwa w Komitecie Naukowym.

Przewodniczącym Komitetu Naukowego został wybrany prof. Tadeusz Kaczorek, a jego zastępcą prof. Jacek Rońda.

1.4. Postanowienia Komitetu Naukowego

W wyniku dyskusji Komitet Naukowy ustalił, że:

- 1) nie powołuje się Komitetu Honorowego oraz nie występuje się do żadnych instytucji o patronat nad Konferencją,
- 2) ze względów organizacyjnych i ekonomicznych Konferencja będzie jednodniowa i odbędzie się w Warszawie, gdyż jest to jedyne miasto do którego można dojechać z każdego innego miasta i wyjechać tego samego dnia bez konieczności noclegu w Warszawie
- 3) Konferencja powinna się odbyć w sali wynajętej komercyjnie; udostępnienie sali przez instytucje budżetowe grozi odwołaniem w ostatniej chwili zgody na odbycie się Konferencji,

- 4) Konferencja powinna być sfinansowana z opłat uczestników, które powinny pokryć druk materiałów, wynajmu sali etc.,
- 5) zaakceptowano przygotowany wcześniej program Konferencji wraz z podziałem jej na sesje tematyczne,
- 6) językiem Konferencji będzie polski i angielski,
- 7) należy dążyć do jak najwyższej jakości merytorycznej i edytorskiej materiałów konferencyjnych,
- 8) Komitet Naukowy zaaprobował przedstawiony projekt komunikatu I Konferencji - Rys. 2.

Postanowienia Komitetu Naukowego stanowiły wytyczne dla działania Komitetu Organizacyjnego i nadały ostateczny kształt Konferencji Smoleńskiej. Zgodnie z tymi postanowieniami zrezygnowano z jakiegokolwiek uzależnienia od istniejących oficjalnych instytucji nauki polskiej. Konferencja Smoleńska stała się zapewne pierwszą w historii nauki konferencją naukową całkowicie zorganizowaną w trybie społecznym. W trosce o zachowanie tej niezależności zrezygnowano nie tylko z ewentualnej pomocy organizacyjnej, lecz również z wszelkiej pomocy finansowej i sponsoringu.

Zrezygnowano też z tworzenia Komitetu Honorowego, natomiast postanowiono dwóch członków Komitetu Naukowego – prof. Janusza Turowskiego i prof. Jana Węglarza - obdarzyć godnością członka honorowego.

2. PRZYGOTOWANIE I KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

2.1. Komunikat konferencyjny nr 1

Komunikat konferencyjny został umieszczony na stronie internetowej <http://konferencjasmolenska.pl>, a ponadto został rozesłany drogą e-mailową do wszystkich instytucji naukowych w Polsce mających związek z dowolną dziedziną nauk ścisłych lub technicznych. Wysyłką objęto 10 następujących grup instytucji:

- 1) wydziały państwowych uczelni technicznych,
- 2) wydziały państwowych uniwersytetów,
- 3) instytuty PAN,
- 4) wydziały wyższych szkół technicznych,
- 5) instytuty badawcze,
- 6) Państwowe Centra Naukowe,
- 7) stowarzyszenia zawodowe i towarzystwa naukowe,
- 8) Komitety i Wydziały Polskiej Akademii Nauk,
- 9) Polska Akademia Umiejętności.
- 10) fundacje.

W liście przewodnim, do którego był załączony Komunikat Konferencyjny, zawsze zawarta była prośba „o udostępnienie tego Komunikatu w zwyczajowo przyjęty sposób pracownikom jednostki i zachęcenie ich do zgłaszania referatów i czynnego udziału w Konferencji”.

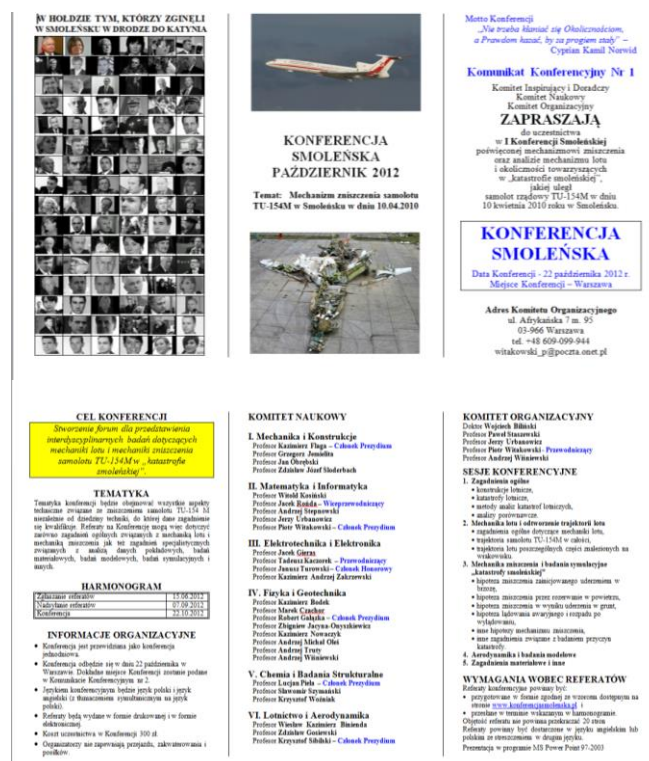
Łącznie zostało wysłanych około 500 listów z Komunikatem Konferencyjnym. Niezależnie od tego był on rozpowszechniany w środowisku naukowym przez sygnatariuszy.

2.2. Strony internetowe

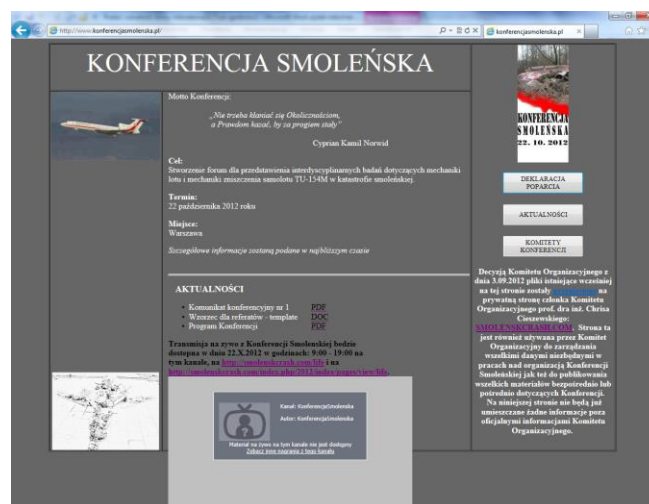
W kwietniu 2012 r. została przygotowana strona internetowa konferencji <http://konferencjasmolenska.pl>. W ciągu następných miesięcy strona ta stała się zasadniczym źródłem informacji o przygotowaniach do Konferencji. Jej zawartość zmieniała się wraz ze zmieniającym się zaawansowaniem prac przygotowawczych do Konferencji. Zasadnicze prace związane z założeniem i utrzymaniem

strony do czasu Konferencji wykonał prof. Grzegorz Gładyszewski. Wygląd i zawartość strony w przeddzień Konferencji Smoleńskiej przedstawia Rys. 3.

W okresie wakacyjnym profesor Chris Cieszewski zbudował niezależną stronę www.smolenskrsh.com poświęconą Konferencji Smoleńskiej. W istocie jest to portal umożliwiający systemową obsługę organizacyjną całego cyklu konferencji. Zbudowany przez prof. Cieszewskiego portal stał się repozytorium wszelkich informacji o „katastrofie smoleńskiej” oraz o przygotowywanej Konferencji Smoleńskiej. Z czasem przeniesione na niego zostały wszystkie informacje, jakie pierwotnie umieszczone były na stronie www.konferencjasmolenska.pl, na której pozostały jedynie oficjalne informacje Komitetu Organizacyjnego Konferencji.

Rys. 2. Komunikat konferencyjny nr 1 I Konferencji Smoleńskiej. Widok dwóch stron.

Rys. 3. Strona internetowa Konferencji Smoleńskiej w przeddzień obrad.

2.3. Logo Konferencji

W wyniku rozpisane go konkursu sygnatariusze wybrali spośród 6 propozycji logo Konferencji Smoleńskiej przedstawione na Rys. 4.

Autorem logo jest Ludwika Ogorzelec, absolwentka ASP we Wrocławiu, działaczka podziemnej Solidarności Walczącej, współpracująca m. in. z grupą Frydrycha, wywiadem SW (nasłuchy MO-SB) oraz bezpośrednio z Kornelem Morawieckim i Hanką Łukowską-Karniej. Od 1985 roku autorka mieszka w Paryżu. Startując od zera dziś jest znaną w świecie rzeźbiarką. Jej ekspozycje można znaleźć we wszystkich zakątkach świata, włącznie z najsłynniejszymi galeriami. Logo Konferencji opracowała całkowicie bezinteresownie.

Wybrane logo zostało umieszczone na obu stronach internetowych. Postanowiono, że będzie ono służyć do znakowania wszystkich dokumentów związanych z Konferencją Smoleńską. Może jednocześnie służyć jako plakat Konferencji Smoleńskiej.

Rys. 4. Wybrane logo Konferencji Smoleńskiej.

3. ASPEKTY MERYTORYCZNE

3.1. Dwa rodzaje dowodów

W przypadku analizy przebiegu Katastrofy Smoleńskiej sprawą kluczową jest dostępność i wiarygodność dowodów rzeczowych. Nie można bowiem wykluczyć, że winę za całość wydarzenia ponosi strona rosyjska i że tym samym ma interes w ukrywaniu pewnych dowodów i podsuwaniu dowodów fałszywych. Toteż wszelkie dowody muszą być podzielone na dwie grupy:

- 1) dowody przekazane przez stronę rosyjską i
- 2) dowody niezależne od strony rosyjskiej.

Dowody z obu grup mają różną wiarygodność i muszą być inaczej traktowane. Dowody z pierwszej grupy muszą być podejrzane jako podsunęte dla uzasadnienia wersji wydarzeń, do której stara się przekonać strona rosyjska. Ich wiarygodność jest niewielka dopóki nie zostaną zweryfikowane pod względem spójności i zgodności z prawami fizyki.

Początkowo organizatorzy Konferencji byli przekonani, że dowody drugiej grupy, na które składają się zdjęcia

satelitarne, zdjęcia wykonane w terenie i relacje niezależnych świadków, są tak nieliczne, że mogą pozwolić jedynie na wykonanie zadania odwrotnego, tj. że na podstawie tego co jest niezafalszowane, czyli położenia szczątków na wrakowisku, można się starać odtworzyć lot tych szczątków, a tym samym ustalić, z którego miejsca one przyleciały korzystając z praw fizyki i badań aerodynamicznych.

W miarę upływu czasu stawało się coraz bardziej jasne, że możemy do badań i analiz wykorzystać znacznie więcej dowodów rzeczowych, a co więcej, że istnieje bardzo wiele dowodów niezależnych od strony rosyjskiej. Dowody te do tej pory albo w ogóle nie były uwzględnione, albo nie przeprowadzono ich badania, albo wyniki ich badania nie zostały wzięte pod uwagę. Istotne jest, że dowody te są wymagają analiz i metod badania wypracowanych przez bardzo różne dziedziny nauki

Trzeba tu zaznaczyć, że współczesna nauka dysponuje metodami pozwalającymi na bardzo subtelne i dokładne badania umożliwiający wnioskowanie na podstawie bardzo niewielkich próbek. Dość powiedzieć, że badanie szczątków ludzkich nawet tak starych jak mumie egipskie często pozwala na ustalenie przyczyny zgonu.

Zestawienie różnych rodzajów dowodów jak też zestawienie możliwych do wykorzystania metod badawczych przedstawia Rys. 5. Nie są to wszystkie możliwości współczesnej nauki, lecz i to zestawienie wykazuje, że nawet przy tak szczupłych dowodach jakimi dysponujemy, jesteśmy w stanie odcedzić prawdę od fałszu

<ul style="list-style-type: none"> • zdjęcia satelitarne • zdjęcia naziemne terenu • zdjęcia naziemne szczątków samolotu • zapisy z urzędzeń rejestrujących w Tu-154 • zapisy z urzędzeń rejestrujących w innych statkach powietrznych • zapisy z naziemnych urzędzeń rejestrujących • szczątki samolotu • szczątki ofiar • elementy naziemne uczestniczące w wydarzeniu • przedmioty materialne uczestniczące w wydarzeniu - wyposażenie samolotu i rzeczy osobiste ofiar 	<ul style="list-style-type: none"> • analiza geometryczna zdjęć • metody geodezji satelitarnej • skaniny laserowe LADAR • metody fotogrametryczne • badania aerodynamiczne • badania symulacyjne MES • metody analizy sygnałów • geotechnika i mechanika gruntów • wytrzymałość materiałów • mechanika ciała stałego • metody medycyny sądowej • badania strukturalne • badania analityczne • badania rentgenowskie • spektrografia • mikroskopia klasyczna • mikroskopia elektronowa •
--	---

Rys. 5. Rodzaje dowodów i rodzaje badań.

Powyższe stwierdzenia prowadzą do dwóch zasadniczych wniosków.

1. Istnieje wiele dowodów różnej natury pozwalających na ustalenie faktycznego przebiegu Katastrofy Smoleńskiej.
2. Uzyskanie z tych dowodów całej zawartej w nich informacji, dostępnej przy współczesnym stanie nauki wymaga:
 - zastosowania metod badawczych ze wszystkich dyscyplin nauk ścisłych i technicznych,
 - wymaga zaangażowania pracowników naukowych ze wszystkich tych dyscyplin.

Konsekwencją tego musiało być przyjęcie, że Konferencja Smoleńska będzie interdyscyplinarna i multidyscyplinarna. Dlatego też skład Komitetu Naukowego musiał zostać dostosowany do całego spektrum jakie nauki ścisłe i techniczne reprezentują, a sama Konferencja podzielona na 4 następujące sesje tematyczne.

1. Zagadnienia i ogólne i analiza wrakowiska.

2. Badania fizykochemiczne i aspekty wytrzymałościowe.
3. Zagadnienia związane z trajektorią lotu.
4. Analiza zderzeń i modelowanie numeryczne.

3.2. Merytoryczne przygotowanie Konferencji

Konferencja Smoleńska nie była konferencją jednej hipotezy. Jest powszechnie wiadome, że w trakcie ponad dwuletniego okresu od Katastrofy Smoleńskiej do I Konferencji zostało sformułowanych wiele hipotez. Wśród nich również takie, które były zaciekle zwalczane przez zwolenników innych hipotez. Postawiło to organizatorów Konferencji przed trudnym zadaniem ustalenia takiego kryterium i trybu dopuszczenia referatu do Konferencji, których obiektywizm nie mógłby być podważony. Kierując się tymi przesłankami zdecydowano, że:

- 1) jedynym kryterium dopuszczenia do Konferencji będzie pozytywna recenzja,
- 2) proces recenzowania będzie przebiegał w trybie *double blind*, tzn. ani recenzent nie będzie znał nazwiska autora, ani autor nie będzie znał nazwiska referenta,
- 3) recenzentów wybierze Komitet Naukowy kierując się dziedziną, do której należy recenzowany referat,
- 4) członkowie Komitetu Organizacyjnego mają być wyłączeni z procesu recenzowania do tego stopnia, że nie powinni nawet znać nazwisk recenzentów.

Po uzyskaniu wszystkich zleconych recenzji, w dniu 28.09.2012 odbyło się posiedzenie kwalifikacyjne Komitetu Naukowego Konferencji Smoleńskiej, na którym po wysłuchaniu recenzji podjęto ostateczną decyzję o dopuszczeniu poszczególnych referatów do Konferencji i ich podziale między sesje.

Kierując się uzyskanymi recenzjami spośród zgłoszonych 30 referatów Komitet Naukowy dopuścił do Konferencji 18. Żaden z referatów nie został odrzucony z powodu postawionej hipotezy.

Podkreślenia wymaga fakt, że zgłoszenie referatu i udział w Konferencji nie były ograniczone żadnymi względami. W szczególności sympatiami politycznymi. Zachęcano do udziału zarówno współpracowników Zespołu Parlamentarnego jak też Państwowej Komisji Badania Wypadków Lotniczych. W dniu 4.06.2012 na spotkaniu przedstawiciele Komitetu Organizacyjnego z kadrą dydaktyczną Wydziału MEL Politechniki Warszawskiej z udziałem Przewodniczącego PKWBL dra Macieja Laska, bezpośrednio zachęcano dra Laska i innych członków PKWBL do zgłoszenia referatów i udziału w Konferencji Smoleńskiej. Niestety bez powodzenia.

4. PRZEBIEG I KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

Pierwsza Konferencja Smoleńska miała miejsce w dniu 22.10.2012. Odbyła się w Warszawie, a jej obrady trwały od godziny 9:00 do 20:00. Uczestniczyło w nich 220 osób. Wśród uczestników około 100 osób stanowili sygnatariusze, ich współpracownicy i autorzy referatów. W Konferencji wzięło też udział w charakterze gości około 70 osób spośród Rodzin Smoleńskich. Obrady podzielone były na 4 sesje w czasie których wygłoszono 19 referatów. Na zakończenie obrad odbyła się dyskusja generalna.

Celem uniemożliwienia fałszowania przebiegu Konferencji i manipulacji medialnych obrady nie były dostępne dla dziennikarzy i stacji telewizyjnych, lecz były na żywo transmitowane przez Internet. Ich przebieg w czasie trwania Konferencji można było obserwować na całym świecie. Obrady były oglądane przez tysiące

internautów. Cały przebieg Konferencji został zarejestrowany, a relacja filmowa z obrad jest stale dostępna na ww. stronie internetowej Konferencji Smoleńskiej. Pozwala ona zapoznać się z wszystkimi wygłoszonymi na Konferencji referatami i z przebiegiem dyskusji generalnej.

Taka formuła organizacyjna sprawiła, że dziennikarze nie mogli stać się „dysponentami” informacji o Konferencji i przekazywać ich później innym w sposób wybiórczy. Dziennikarze wprawdzie mieli nieskrępowany i bezpośredni dostęp do informacji o obradach Konferencji, lecz z pełną świadomością, że wszyscy inni mają do tej informacji dostęp identyczny.

Rys. 6. Obrady I Konferencji Smoleńskiej. Zdjęcie górne – referat wprowadzający, zdjęcie dolne – widok sali obrad (foto. A. Wawro).

Konferencja przyjęła dokument końcowy (por. str. 10), którego treść jest opublikowana na stronie konferencjasmolenska.pl aż w 7 różnych językach. Końcowe zdania z tego dokumentu brzmią:

Oświadczamy, że niniejszą Konferencję Smoleńską traktujemy nie jako zakończenie, lecz jako początek badań naukowych, które będziemy prowadzić aż do całkowitego wyjaśnienia okoliczności Katastrofy Smoleńskiej. Dołożymy wszelkich starań, aby w drodze tych badań ustalić jej faktyczny przebieg i zobowiązujemy się, że ich wyniki będziemy okresowo przedstawiać na kolejnych otwartych Konferencjach Smoleńskich.

Uważamy za niezbędne zorganizowanie podobnych konferencji przez inne środowiska naukowe niż środowisko techniczne. Wzywamy środowiska prawnicze, socjologiczne i medyczne do zwołania własnych konferencji. Powinny one posłużyć do przeanalizowania aspektów prawnych, socjologicznych i medycznych związanych nie tylko z samą Katastrofą Smoleńską, lecz również z późniejszymi

działaniami mającymi na celu narzucenie społeczeństwu fałszywej wizji wydarzeń.

Powołujemy Komitet Organizacyjny II Konferencji Smoleńskiej i zobowiązujemy go do zorganizowania tej Konferencji najpóźniej za rok.

5. KONSEKWENCJE I KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

5.1. Reakcje medialne

Reakcja na Konferencję ze strony środków przekazu zaangażowanych w propagowanie oficjalnej wersji Katastrofy Smoleńskiej była wielce charakterystyczna. Jeszcze w godzinach wieczornych w dniu Konferencji na internetowej wersji Rzeczypospolitej ukazał się obszerny artykuł wstępny obiektywnie relacjonujący przebieg obrad. Jednak już następnego dnia artykuł został usunięty, a w wersji drukowanej dziennika nie znalazła się nawet wzmianka o Konferencji. Inne dzienniki, tygodniki i kanały telewizyjne tegoż nurtu całkowicie przemilczały fakt Konferencji Smoleńskiej. Mając świadomość polityki informacyjnej prowadzonej przez wspomniane media możemy ich milczenie uznać za wielki sukces Konferencji – przyjęta formuła Konferencji uniemożliwiła jej zakłamanie.

Ukazało się natomiast wiele publikacji w prasie uczciwej. Najszerzej zrelacjonowała obrady GAZETA POLSKA, której numer 43 z dnia 24.10.2012 w dużej mierze poświęcony został Konferencji. Odnotować też trzeba publikacje w fachowym czasopiśmie LOTNICTWO/AVIATION wydawanym w Ontario w Kanadzie, ale dostępnym i w Polsce, które większość swego numeru 8/2013 poświęciło Katastrofie Smoleńskiej i samej Konferencji. Liczne też są strony internetowe, na których znaleźć można zarówno fragmenty wystąpień konferencyjnych np. http://youtube.com/user/smolensk_conference jak też analizy i komentarze. Na hasło Konferencja Smoleńska wyszukiwarka w końcu roku 2012 znajdowała 210 tys. stron.

5.2. Reakcje prokuratury

Swoistym sukcesem Konferencji było również to, że następnego dnia, tj. w dniu 23.10.2012, z inicjatywy doktorantów zorganizowane zostało na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego seminarium naukowe z udziałem kilku referentów występujących na Konferencji Smoleńskiej. Dla podniesienia rangi tego seminarium jego organizatorzy zaczęli je nazywać „Drugim Dniem Konferencji Smoleńskiej”. Nie było to lojalne wobec organizatorów samej Konferencji Smoleńskiej, lecz stanowi wymowny dowód uznania dla jej znaczenia.

Znacznie poważniejszy wpływ miała Konferencja na dalsze działania Prokuratury. Przewidziane w programie Konferencji referaty dotyczące badań skłoniły również Prokuraturę do badań, które powinny być przeprowadzone bezpośrednio po Katastrofie Smoleńskiej. Według oświadczenia Prokuratury -

Od 17 września do 12 października 2012 r., w Smoleńsku przebywał zespół 11 osób. W skład zespołu wchodził prokurator wojskowy oraz biegli i specjaliści – z zakresu badań materiałów i urządzeń wybuchowych oraz z zakresu budowy i eksploatacji samolotu Tu-154M. Wykonywane czynności objęte były wnioskiem o międzynarodową pomoc prawną z 3 sierpnia 2012 r. Wykonywano uzupełniające oględziny rejonu katastrofy, miejsca jej zaistnienia oraz

wraku i jego fragmentów. Wszystkie zaplanowane czynności zostały zrealizowane.

W dniach 17 lutego – 8 marca 2013 r. prokurator wojskowy oraz polscy biegli będą uczestniczyć w Moskwie w badaniach fragmentów brzozy, które zostały ścięte i zabezpieczone w dniu 11 października 2012 r.

Jest retorycznym pytaniem, czy po 2,5 roku od wydarzenia prokuratura rozpoczęłaby te badania, gdyby nie fakt, że badania takie były w programie Konferencji, a sam program był przedmiotem rozmów w Prokuraturze.

5.3. Materiały Konferencyjne

Materiały Konferencyjne z I Konferencji Smoleńskiej zostały wydane drukiem. Liczą one 188 stron i zawierają teksty wszystkich wygłoszonych referatów. Druk wykonała Drukarnia Artystyczna Jacek Wasilewski z Piaseczna. Wszystkie ilustracje wykonane zostały jako barwne, a całość uzyskała twardą oprawę. Czytelnicy z uznaniem wyrazili się o formie edycji i druku.

Materiały Konferencyjne zostały rozdysponowane przede wszystkim wśród uczestników Konferencji. Członkowie Rodzin Smoleńskich otrzymali egzemplarze nieodpłatnie. Pozostałe egzemplarze zostały rozdysponowane wśród bibliotek. Egzemplarze otrzymały biblioteki wszystkich państwowych uczelni technicznych, wszystkich uniwersytetów i wszystkich instytutów PAN

Niezależnie od tego po dwa egzemplarze otrzymały następujące instytucje:

- ◆ Prokuratura Wojskowa w Warszawie
- ◆ Biblioteka Narodowa w Warszawie
- ◆ Biblioteka Jagiellońska w Krakowie

Rys. 7. Widok okładki Materiałów Konferencyjnych z I Konferencji Smoleńskiej.

Całość Materiałów Konferencyjnych została też umieszczona na stronie internetowej Konferencji

6. ZWOŁANIE II KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

6.1. II Konferencja jako realizacja zobowiązania

II Konferencja Smoleńska została zorganizowana jako bezpośrednia konsekwencja dokumentu końcowego uchwalonego przez uczestników I Konferencji Smoleńskiej na jej zakończenie. W dokumencie tym uczestnicy I Konferencji oświadczyli, że badania naukowe prowadzić będą aż do całkowitego wyjaśnienia okoliczności Katastrofy Smoleńskiej, przy czym zobowiązują się, że wyniki badań będą okresowo przedstawiane na kolejnych otwartych Konferencjach Smoleńskich. W dokumencie tym zamieszczono również apel o zorganizowanie podobnych konferencji przez inne środowiska naukowe, a w szczególności przez środowisko prawnicze, socjologiczne i medyczne celem przeanalizowania odpowiednio aspektów prawnych, socjologicznych i medycznych związanych nie tylko z samą Katastrą Smoleńską, lecz również z późniejszymi działaniami mającymi na celu narzucenie społeczeństwu fałszywej wizji wydarzeń.

Mimo upływu 6 miesięcy nie nadeszły jednak żadne sygnały ze strony tych środowisk o przygotowaniach do odpowiednich konferencji naukowych. W tej sytuacji sygnatariusze wnioskowali, aby wesprzeć organizacyjnie te środowiska i pomóc im w zorganizowaniu własnych konferencji.

6.2. Postanowienia Komitetu Naukowego

W dniu 11 maja 2013 r. odbyło się posiedzenie konstytucyjne Komitetu Naukowego II Konferencji Smoleńskiej. Podczas posiedzenia podjęto podstawowe decyzje co do formy organizacyjnej II Konferencji Smoleńskiej jak też co do struktury komitetów konferencyjnych i harmonogramu prac. Jednym z podstawowych ustaleń było podjęcie decyzji co do organizacji konferencji w zakresie nauk prawnych, socjologicznych i medycznych. Mając świadomość, że środowiska te nie są w stanie zorganizować własnych konferencji postanowiono umożliwić im przedstawienie referatów przez rozszerzenie merytorycznego zakresu II Konferencji Smoleńskiej o zagadnienia prawne, socjologiczne i medyczne. W związku z tym postanowiono, co następuje.

1. II Konferencja Smoleńska będzie dwudniowa i odbędzie się w Warszawie w dniach 21 i 22 października br.
2. Pierwszy dzień Konferencji będzie poświęcony zagadnieniom technicznym i stanowił będzie pod względem organizacyjnym replikę I Konferencji Smoleńskiej.
3. Na drugi dzień Konferencji składać się będą 3 części (sesje) – medyczna, socjologiczna i prawna.
4. Tworzy się jeden wspólny Komitet Naukowy złożony z 4 Podkomitetów – Technicznego, Medycznego, Socjologicznego i Prawnego. Podkomitet Techniczny jako jedyny dzieli się na 7 sekcji złożonych z przedstawicieli 7 grup dyscyplin naukowych. Daje to łącznie 10 grup dyscyplin naukowych w całym Komitecie Naukowym.
5. Każdy z Podkomitetów może pracować autonomicznie nad przygotowaniem swoich sesji tematycznych.

6. Powołuje się Prezydium Komitetu Naukowego w składzie 10 członków będących reprezentantami każdej z grup dyscyplin. W jego składzie wyróżnia się pochodzącego z wyboru Przewodniczącego jako przedstawiciela Podkomitetu Technicznego oraz 3 Wiceprzewodniczących będących jednocześnie przewodniczącymi Podkomitetów Medycznego, Socjologicznego i Prawnego.
7. Komitet Naukowy może być rozszerzany przez kooptację. Każdy dokooptowywany członek wchodzi do jednego z 4 Podkomitetów i jego kooptacja wymaga najpierw zgody członków danego Podkomitetu, a ostateczną decyzję podejmuje Prezydium.
8. Komitet Organizacyjny zachowuje otwartą strukturę i może być rozszerzany za zgodą jego członków. W szczególności mogą do niego być dołączani przedstawiciele środowisk medycznego, socjologicznego i prawnego.
9. Komitet Inspirujący i Doradczy może być rozszerzany o samodzielnych pracowników nauki będących przedstawicielami nauk medycznych, socjologicznych i prawnych. Stosownie do tego zostanie zmieniona deklaracja i zasady dołączania umieszczone na stronie internetowej <http://.konferencjasmolenska.pl>.
10. Harmonogram prac powinien uwzględniać, że zgłoszenia referatów mogą mieć miejsce do 7 lipca, a przesłanie samych referatów do drugiej połowy września.
11. Każdy z 4 Podkomitetów samodzielnie zadba o wykonanie recenzji referatów zgłoszonych do swych sesji, lecz ostateczne przyjęcie referatów na sesje odbędzie się na plenarnym posiedzeniu Komitetu Naukowego.
12. Wszystkie inne zagadnienia mają być rozwiązane identycznie jak przy I Konferencji. W szczególności dla zaznaczenia swej niezależności II Konferencja Smoleńska ma się sfinansować wyłącznie z opłat konferencyjnych. Nie będą przyjmowane żadne wpłaty od osób lub instytucji, bo grozi to oskarżeniem o pełnienie funkcji usługowych wobec sponsorów.

Zgodnie z tymi decyzjami Komitet Naukowy II Konferencji został podzielony na następujące grupy dyscyplin naukowych.

- 1) Mechanika i Konstrukcje,
- 2) Matematyka i Informatyka,
- 3) Elektrotechnika i Elektronika,
- 4) Fizyka i Geotechnika,
- 5) Chemia i Badania Strukturalne,
- 6) Lotnictwo i Aerodynamika.
- 7) Geodezja i Archeologia,
- 8) Medycyna
- 9) Socjologia
- 10) Prawo

W czasie posiedzenia zostało wyłonione Prezydium Komitetu Naukowego w składzie

- 1) Mechanika i Konstrukcje – prof. Kazimierz Flaga,
- 2) Matematyka i Informatyka – prof. Jacek Rońda,
- 3) Elektrotechnika i Elektronika – prof. Kazimierz Andrzej Zakrzewski
- 4) Fizyka i Geotechnika – prof. Andrzej Wiśniewski
- 5) Chemia i Badania Strukturalne – prof. Lucjan Piela
- 6) Lotnictwo i Aerodynamika – prof. Zdzisław Gosiewski
- 7) Geodezja i Archeologia – prof. Andrzej Makowski
- 8) Medycyna – prof. Roman Szulc

- 9) Socjologia – prof. Piotr Glišński
- 10) Prawo – prof. Tadeusz Jasudowicz

Przewodniczącym Komitetu Naukowego wybrany został prof. Jacek Rońda, a funkcje Wiceprzewodniczących Komitetu Naukowego i Przewodniczących Podkomitetów Medycznego, Socjologicznego i Prawnego objęli odpowiednio prof. Roman Szulc, prof. Piotr Glišński i prof. Tadeusz Jasudowicz.

Kilka dni przed II Konferencją Smoleńską prof. Rońda złożył rezygnację z funkcji Przewodniczącego. Było to związane z napaściami medialnymi na jego osobę w związku z niefortunną wypowiedzią przed kamerami TV. Funkcję Przewodniczącego II Konferencji objął wówczas prof. Kazimierz Flaga.

W związku z rozszerzeniem merytorycznego zakresu II Konferencji Komitet Naukowy przyjął, że znajdzie to również wyraz w celu Konferencji w treści Komunikatu Konferencyjnego. Przyjęto, że celem II Konferencji Smoleńskiej będzie:

Stworzenie forum dla przedstawienia interdyscyplinarnych badań dotyczących zagadnień technicznych, medycznych, socjologicznych i prawnych Katastrofy Smoleńskiej.

W trakcie posiedzenia Komitetu Naukowego zaakceptowano treść Komunikatu Konferencyjnego nr 1 – Rys. 8 oraz postanowiono, pozostawić w mocy zasady organizacji co do przebiegu obrad przyjęte podczas I Konferencji Smoleńskiej.

7. PRZYGOTOWANIE II KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

7.1. Komunikat konferencyjny nr 1

Podobnie jak przy I Konferencji Smoleńskiej Komunikat konferencyjny został umieszczony na stronie internetowej <http://konferencjasmolenska.pl>, a ponadto został rozesłany drogą e-mailową do wszystkich instytucji naukowych w Polsce mających związek z dowolną dziedziną nauk ścisłych lub technicznych. Wysyłką objęto 10 następujących grup instytucji:

- 1) wydziały państwowych uczelni technicznych,
- 2) wydziały państwowych uniwersytetów,
- 3) instytuty PAN,
- 4) wydziały wyższych szkół technicznych,
- 5) instytuty badawcze,
- 6) Państwowe Centra Naukowe,
- 7) stowarzyszenia zawodowe i towarzystwa naukowe,
- 8) Komitety i Wydziały Polskiej Akademii Nauk,
- 9) Polska Akademia Umiejętności.
- 10) fundacje.

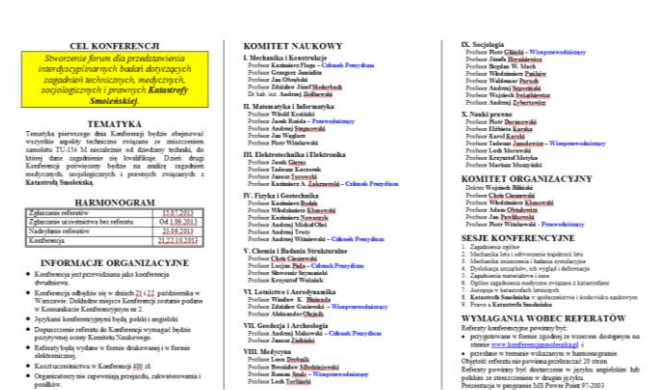
Komunikat został rozesłany do instytucji wszystkich ww. 10 grup instytucji, jeśli tylko ich funkcjonowanie związane było z naukami ścisłymi lub technicznymi, medycznymi, socjologicznymi lub prawnymi.

W liście przewodnim, do którego był załączony Komunikat Konferencyjny, zawsze zawarta była prośba „o udostępnienie tego Komunikatu w zwyczajowo przyjęty sposób pracownikom jednostki i zachęcenie ich do zgłaszania referatów i czynnego udziału w Konferencji”.

Łącznie zostało wysłanych około 500 listów z Komunikatem Konferencyjnym. Niezależnie od tego był on rozpowszechniany w środowisku naukowym przez sygnatariuszy.

7.2. Strona internetowa

Strona internetowa konferencji została zaktualizowana. Zamieszczone na niej zostały podstawowe informacje o przygotowaniu II Konferencji i warunkach uczestnictwa w niej. Wygląd i zawartość strony w przeddzień II Konferencji Smoleńskiej przedstawia Rys. 3.

Rys. 9. Strona internetowa Konferencji w przeddzień II Konferencji Smoleńskiej.

Rys. 8. Komunikat konferencyjny nr 1 II Konferencji Smoleńskiej. Widok dwóch stron.

7.3. Logo

Logo II Konferencji Smoleńskiej zostało utworzone przez modyfikację logo opracowanego dla I Konferencji.

Stosownej modyfikacji dokonała autorka logo p. Ludwika Ogorzelec (por. p. 2.3) – por. Rys. 10

Rys. 10. Logo II Konferencji Smoleńskiej autorstwa Ludwika Ogorzelec.

7.4. Seminaria dziedzinowe

W ramach przygotowań do II Konferencji Smoleńskiej odbyło się 5 dziedzinowych seminariów naukowych mających za zadanie przygotowanie II Konferencji Smoleńskiej w zakresie wybranych dziedzin naukowych. Odbyły się następujące seminaria

- 1) Seminarium Geotechniczne - 29.05,
- 2) Seminarium Lotnicze - 29.06,
- 3) Seminarium Fizykochemiczne - 19.07,
- 4) Seminarium Medyczne – 9.09
- 5) Seminarium Geodezyjne – 16.09.

Seminaria jako przygotowanie do obrad II Konferencji w ogólnym odczuciu uczestników spełniły swe zadania. W każdym seminarium wzięło udział około 20 osób. W ramach każdego z seminariów przedstawiono stan badań w danej dziedzinie, wstępne wyniki, jakie mogłyby być przedstawione w czasie II Konferencji oraz zakres niezbędnych dalszych badań. Przeprowadzona na zakończenie każdego seminarium dyskusja umożliwiła referentom udoskonalenie przygotowywanych referatów konferencyjnych.

7.5. Merytoryczne przygotowanie II Konferencji

II Konferencja Smoleńska różni się od I Konferencji dwoma zasadniczymi cechami. Po pierwsze jej zakres merytoryczny został rozszerzony o aspekty medyczne, socjologiczne i prawne. Dla spełnienia tych wymagań została ona zorganizowana jako konferencja dwudniowa i drugi dzień obrad został poświęcony tym aspektom. Po drugie, rok czasu jaki upłynął od I Konferencji, przyniósł szereg nowych badań i analiz. Nasza wiedza o aspektach technicznych Katastrofy Smoleńskiej znacznie się posunęła. Toteż referaty zgłoszone na II Konferencję Smoleńską pozwalają już na całkowite wykluczenie pewnych hipotez i uwiarygodnienie innych.

Na II Konferencję Smoleńską zostało zgłoszonych blisko 50 referatów. Ze względu na konieczność zachowania najwyższych standardów naukowych, a także pragnąc zapobiec podejrzeniom o tendencyjne potraktowanie poszczególnych hipotez, recenzowanie odbyło się w trybie

double blind, tj. takim, przy którym ani recenzent nie zna nazwiska autora, ani autor nie zna nazwiska recenzenta. W wyniku nadesłanych recenzji Komitet Naukowy zakwalifikował do prezentacji w czasie II Konferencji 37 referatów, z czego:

- do sesji technicznych - 22 referaty,
- do sesji medycznej - 3 referaty,
- do sesji socjologicznej - 7 referatów,
- do sesji prawnej - 5 referatów.

8. PRZEBIEG II KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

II Konferencja Smoleńska została przygotowana jako dwudniowa, lecz każdy dzień miał organizację podobną do I Konferencji Smoleńskiej. W jej organizacji ważną rolę odgrywała łączność internetowa, gdyż kilku referentów mieszkających w odległych krajach (w USA i Australii) nie mogło przyjechać osobiście do Warszawy i musiało wygłaszać swe referaty i uczestniczyć w dyskusji przez Internet. Musiała więc być z nimi zapewniona dwustronna łączność przez Skype'a. Niezależnie od tego całe obrady miały być na żywo transmitowane przez Internet.

Podobnie jak podczas I Konferencji Komitet Organizacyjny zdecydował, że na sale obrad nie będą wpuszczani żadeni akredytowani dziennikarze, obserwatorzy lub goście honorowi. Nikogo na Konferencję nie zapraszano i nikomu nie wzbraniano udziału w Konferencji, ale każdy kto chciał wziąć udział w obradach, musiał to uczynić jako indywidualny uczestnik podając swe imię i nazwisko i wnosząc opłatę konferencyjną. Uczyniło tak również kilku dziennikarzy i uczestniczyli w obradach na tych samych prawach jak inni uczestnicy. Na salę nie były wpuszczane żadne kamery stacji telewizyjnych, lecz obrady transmitowane na żywo przez Internet miały być jednakowo dostępne zarówno dla komercyjnych stacji TV jak i dla osób indywidualnych niezależnie od ich miejsca zamieszkania. Przyjęto zasadę, że z sali obrad do Internetu wychodzi tylko jeden sygnał. Taka formuła organizacyjna sprawiła, że dziennikarze nie mogli stać się „dysponentami” informacji o Konferencji i przekazywać ich później innym w sposób wybiórczy. Dziennikarze wprawdzie mieli nieskrępowany i bezpośredni dostęp do informacji o obradach Konferencji, lecz z pełną świadomością, że wszyscy inni mają do tej informacji dostęp identyczny.

Rys. 11. Sala obrad podczas II Konferencji Smoleńskiej.

Całość obrad była na żywo transmitowana przez Internet i nagrywana na nośniki elektroniczne. Pełna relacja filmowa

jest dostępna na stronie <http://konferencjasmolenska.pl>. Przykładowe zdjęcia ilustrujące przebieg Konferencji pokazano na Rys. 11 i Rys. 12.

Rys. 12. Jeden z ostatnich referatów. Sesja prawna. Maria Szonert-Binienda „Katastrofa smoleńska w świetle prawa międzynarodowego”.

W obradach Konferencji uczestniczyło bezpośrednio 220 osób, jednakże przebieg obrad można było oglądać poprzez Internet. Dzięki tej transmisji obradom przysłuchiwali się nie tylko uczestnicy obecni na sali, lecz również wielka rzesza internautów.

9. DOKUMENT KOŃCOWY II KONFERENCJI SMOLEŃSKIEJ

Na zakończenie dyskusji generalnej drugiego dnia Konferencji odczytany został projekt dokumentu końcowego Konferencji, który został podpisany przez Komitet Naukowy i Komitet Organizacyjny. Dokument ten dostępny obecnie na stronie internetowej Konferencji ma charakter listu skierowanego do członków senatów uczelni, które w swoim zakresie kształcenia mają dziedziny wchodzące w zakres II Konferencji Smoleńskiej. Dokument ten wskazuje, że hipoteza MAK/Millera jako sprzeczna z prawami fizyki musi być fałszywa i apeluje o umożliwienie społeczności akademickiej włączenie się do badań nad rzeczywistym przebiegiem Katastrofy Smoleńskiej.

10. PODSUMOWANIE

10.1. Charakterystyka Konferencji

Jak wyżej zaznaczono, w obradach na sali uczestniczyło 220 osób. Jednakże obrady były transmitowane wprost do Internetu i retransmitowane przez kilka telewizji internetowych. Na samym portalu firmy Popler liczba oglądających wyniosła 118 tys.. Uwzględniając retransmisje (TV TRWAM, TV Republika, VOD.gazetapolska) - szacunkowa liczba oglądających obrady internautów wyniosła 200 tys. (słownie dwieście tysięcy).

Niezależnie od tego statystyka oglądalności strony internetowej Konferencji [2] wskazuje, że w miesiącu II Konferencji Smoleńskiej, tj. w październiku 2013 miało miejsce ponad 1200 tys. (słownie jeden milion dwieście tysięcy) wywołań strony.

Czyni to z II Konferencji Smoleńskiej ewenement na skalę światową.

10.2. Reakcja ze strony mediów prorządowych

W odróżnieniu od I Konferencji Smoleńskiej, której media pro rządowe po prostu nie zauważały, II Konferencja miała takie znaczenie, że nie dało się jej przemilczeć. Jednakże wszelkie reakcje, ze strony tych mediów sprowadziły się do ataków personalnych na poszczególnych referentów. Nie znany jest ani jeden przypadek zrelacjonowania przebiegu Konferencji lub merytorycznej polemiki z jakimkolwiek referatem wygłoszonym na Konferencji.

Odrębną trudność dla organizatorów Konferencji stanowiła kampania medialna zrównująca II Konferencję Smoleńską z działalnością Zespołu Parlamentarnego działającego pod kierunkiem Ministra Antoniego Macierewicza. Zespół Parlamentarny ma niezaprzeczalne zasługi w prostowaniu propagandowych zafalszowań wobec Katastrofy Smoleńskiej i dociekaniu prawdy o jej przebiegu. Współpracują z nim również niektórzy autorzy referatów na II Konferencji. Pamiętać jednak trzeba, że Zespół ten składa się z parlamentarzystów i jako taki ma charakter polityczny. Natomiast organizatorzy obu Konferencji Smoleńskich od początku podkreślali wyłącznie naukowy charakter Konferencji Smoleńskich i odcinali się od jakichkolwiek formalnych lub nieformalnych związków z Zespołem Parlamentarnym.

10.3. Uwagi końcowe

II Konferencja Smoleńska posunęła w istotny sposób przyczyniła się do wyjaśnienia okoliczności Katastrofy Smoleńskiej. Przedstawione referaty nie wyjaśniają jeszcze do końca przebiegu Katastrofy Smoleńskiej, pozwalają już jednak na jednoznaczne stwierdzenie, że hipoteza MAK/Millera jest fałszywa.

II Konferencja Smoleńska przeanalizowała techniczne, medyczne, socjologiczne i prawne aspekty Katastrofy Smoleńskiej. Kilkadziesiąt przedstawionych referatów ukazuje łącznie aktualny stan naszej wiedzy odnośnie do przebiegu Katastrofy Smoleńskiej. Ukazuje też zakres dalszych badań, jakie są niezbędne dla pełnego wyjaśnienia przebiegu tej wielkiej narodowej tragedii. Obraz, jaki się wyłania z przedstawionych prac dowodzi jednoznacznie, że hipoteza jakoby w dniu 10.04.2010 samolot Tu-154 w Smoleńsku stracił kawałek skrzydła w wyniku uderzenia w brzozę, a następnie rozbił się doszczętnie w wyniku uderzenia w grunt (*katastrofa typu 1A*) – ta hipoteza jest całkowicie fałszywa. Istnieją niepodważalne dowody, że samolot rozpadł się w powietrzu, a na ziemię spadły oddzielne jego szczątki (*katastrofa typu 2B*). Powierzchnia ziemi stanowi swoistą księgę, na której zapisany jest przebieg katastrofy. Wygląd szczątków samolotu oraz ich rozłożenie na powierzchni ziemi i przeszkodach terenowych są udokumentowane na tysiącach zdjęć i filmów wykonanych przez wielu niezależnych operatorów. Ta ogromna dokumentacja zarówno w całości jak i w szczegółach dowodzi, że powszechnie znane prawa fizyki wykluczają możliwość przebiegu wypadków przedstawionego w raportach MAK i Komisji Millera. Nawet dla osób całkowicie pozbawionych wiedzy z dziedziny mechaniki jest oczywiste, że kadłub samolotu spoczywający na lotnisku w Smoleńsku został rozerwany, a nie zgnieciony.

Konferencja Smoleńska powinna przekazać wszystkim obserwatorom zasadnicze przesłanie – Katastrofa Smoleńska zostawiła tak wiele najróżniejszych śladów - materialnych i niematerialnych - że przy obecnych metodach analiz i badań naukowych możliwe jest ustalenie

okoliczności tego wydarzenia nawet przy ukryciu lub sfalszowaniu wielu dowodów.

Trzeba się liczyć i z taką możliwością, że Rosjanie nigdy nie oddadzą czarnych skrzynek i samego wraku. Konferencja Smoleńska powinna więc zostawić przekonanie, że nawet w takim przypadku ilość dowodów niezależnych od Rosjan jest na tyle duża, by można było metodami naukowymi ustalić zasadniczy przebieg tej „katastrofy”. Podkreślić raz jeszcze trzeba – wyjaśnienie tego przebiegu wymaga zaangażowania specjalistów z wielu dziedzin nauk ścisłych i techniki. W tym kontekście wydaje się najważniejsze stwierdzenie, że okoliczności katastrofy muszą opierać się głównie na badaniu śladów pozostawionych w terenie i na szczątkach. Badanie tych śladów nie jest domeną lotnictwa i w niczym nie pomogą tu takie specjalności jak umiejętność nawigacji i pilotażu. Ciężar zasadniczych badań spoczywa na badaniach chemicznych, fizycznych i geotechnicznych. Do takich więc specjalistów kierujemy przede wszystkim apel o włączenie

się do badań. Jednakże dla jej pełnego wyjaśnienia okoliczności Katastrofy Smoleńskiej niezbędne są dalsze analizy w zakresie aspektów prawnych, medycznych i socjologicznych. Analizy socjologiczne powinny doprowadzić do ukazania i przeanalizowania mechanizmów socjotechnicznych zastosowanych w celu manipulacji świadomością społeczną i wpajania obrazu Katastrofy Smoleńskiej nie tylko fałszywego, lecz przede wszystkim sprzecznego z prawami fizyki.

Literatura cytowana

- [1] „*Konferencja Smoleńska 22.10.2012. Materiały Konferencyjne*”, wyd. Komitet Organizacyjny Konferencji Smoleńskiej, Warszawa 2013
- [2] <http://konferencjasmolenska.pl/>